

INTERJÚ MARIAN GOLD-DAL (2002.)

MG-vel a koncert után korábbi lakóhelyén Münsterben találkozom. Marian számára ez sajtósági érzés. Napközben felkereste régi emlékeit és lakóhelyeit, holnap az apjával fog találkozni...

Mint az utolsó találkozásunkkor, először a mostani kedvenc lemezeimről kérdez. Említem a 18 Summerst és a Pet Shop Boys-t, ő ellenben az új Mesh albumtól (Who Watches Over Me?) van abszolút elragadtatva, és az év legjobb produkciójának tartja. Először az új számokról beszélgetünk, amelyek a koncert nagy részét tették ki, és olyan jól illesztették be őket, hogy a homogén karaktert nem törik meg. Többet ezek közül a dalok közül MG a honlapján közétett, még hozzá minden hónapban egyet. Ez a módszer, ahogy mondja, végre megfegyvelmezte. Az új anyagból, legalábbis az élő előadásból hiányzik a korábbi produkciók himnikus zenekari aspektusa...

MG: Jó lehetőség ezeket az új dalokat a turnén kipróbálni, a tapasztalatokat a produkcióban felhasználni, és csak utána az albumot kiadni. De vannak olyan dalok, mint pl. az On The Beach amit élőben még nem tudok előadni. Ahhoz az egész show-t másképp kéne alakítani. Ezek a koncertek ez első lépések abba az irányba, ahogy a jövőbeli fellépéseket elképzelem. Azt szeretném, hogy az együttes zenészei beleértve engem is, a jövőben csak statisztái jobban mondva főszereplői legyenek, akik az akusztikus és optikai filmet, ami a színpadon fut egyszerűen csak támogatják, hasonlóan mint ahogy az a Pink Floyd teszi. Egy koncert úgyszólván mint filmzene. Ez a módszer lehetővé teszi, hogy teljesen ismeretlen dolgokat jászunk, az embereket mégis magával ragadjuk. Remélem legkésőbb két év múlva elérjük, hogy egy ilyen show t megvalósítsunk. Éppen az olyan dalok mint az On The Beach fontosak számomra, mert ismét eltávolodnak a pop-sémától, inkább keverékek naplókivonatokból, riportokból, és filmzenéből. Tulajdonképpen egy nagyon régmódi kezdeményezés, amit az Air együttes is követ. Nekik sincs már kedvük a táncparketthez és a táncolhatósághoz, mégis olyan zenét hoznak létre aminek groove-ja van felületes funkcionalitás nélkül. Éppúgy mint a Pink Floyd. Az ő Groove-jaik tulajdonképpen olyan erotikamentesek, mint egy monumentális festmény, de a monumentalitásában mégis van egy bizonyos sex. Egészen másképp mit egy olyan lemeznél mint a Saturday Night Fever, ahol a zene csak hasznos, és ezen az ablakon keresztül magadat tudod bemutatni. Időközben ez számomra teljesen érdektelenné vált. Egész egyszerűen az egót a sarokbahagyásáról, és új univerzumokat nyitásáról van szó.

Fog ez működni? Az AV-nél mégiscsak MG erőteljes hangja van az abszolút fókuszban, és egyike az ország legjobb legkifejezőbb énekeseinek...

MG: De ez nem sokáig lesz így. Most 47 éves vagyok, és az embernek valamikor határt kell húznia. Egyáltalán nem ragaszkodom a hangomhoz. Csak a dalok érdekelnek, és ez mindig így volt. És remélem, hogy az AV-nek olyan közönsége van, amely ezt az utat követni tudja. Ha nem, AV belátható időn belül nem fog létezni.

Ez következetesnek és keménynek hangzik...

MG: De nem az! Természetesen, mint korábban, megpróbálom a hangomat jól alkalmazni, de az énekesi szemszög állandó hangsúlyozását már nem tudom hallgatni. Vésősoron szörnyen sokat hátráltatott! Ha pl. valaki a Mesh új albumát hallgatja, biztosan nem fogja az énekhangot magasztalni. De ha az AV-nál egyfolytában hangsúlyozzák, hogy az ének különösen fontos és nagy, azt kérdelem magamtól, hogy ezzel azt akarják-e mondani, hogy a maradék egyszerűen szar? (Scheiße) Olaszországban minden étteremtulajdonos jó énekes. Akkor mit jelentsen ez?

Talán azt, hogy Olaszországban lehet, de itt biztos nincstül sok erőteljes énekes...

MG: Nem úgy találom. Mindig olyan különös énekeseket szerettem, akik hagyományos értelemben egyáltalán nem énekelnek jól. Mint pl. Neil Tennant a PSB-ból vagy Steve Harley a 70-es évekből. Egyszerűen kifejezőerejük és egyéniségük van.

Térjünk vissza az új dalokhoz. A honlapon bemutatott és az idej koncertek dalai erősen emlékeztetnek 94-es Prostitute nehéz anyagára, amivel az együttes egyszer már messzire eltávolodott a popformátumtól...

MG: Az új darabok inkább egyfajta köztes állapotot mutatnak. Valóban szívesen csinálnék olyan dolgokat mint a Pink Floyd. Majdnem blues amit csináltak, ehhez még nagyon lassan játszva. Ezek a struktúrák ugyan nem újak, de manapság már szokatlanok. És mindenekelőtt együttessel adnám elő. A mai technológia a kis giccseivel és az úgynevezett 'Design' magasra értékelésével olyan hihetetlenül korlátolt. A 80-as évek elején még lehetett egy bizonyos bája, de ma egyszerűen csak undorít. Azoknak a zenészeknek a viselkedése is undorít akik most már inkább üzletemberek mint művészek. Már csak maga az a szó hogy zeneipar! Mond valaki olyat hogy festészetipar, vagy költészetipar? Nem! A zenészek kurvák. (Nutte) Semmi több. Magamat sem írnám le sehogy másképp. Végül is már csináltunk egy albumot Prostitute címmel!

De a kurvák között is van különbség. Az egyik jobban el tudja adni az illúziót, mint a másik...

MG: Rossz. Vannak olcsó és drága szajhák. (Hure) Minden esetben zsákbamacskát veszel, csak utána tudsz biztosat. De a szajhánál tulajdonképpen sokkal jobban zavarnak a szakma stricijeit. (Zuhalter) Ők valóban rosszak.

Próbált egy kicsit elhúzódni?

MG: Miért kellett volna ezt tennem?

Talán, valamennyi feddhetetlenséget megőrizni?

MG: Akkor hogy menjen ez? Tiszta akarsz maradni, és egyidejűleg a játékban részt venni? Talán a zenészek a jobb szajhák, mert a kurváknál az illúzió sex után hamar elmúlik. A hazugságok és illúziók amit zenészként eladsz valamivel tovább hatnak. Ez a szép és romantikus nézőpont, de valójában a különbség az utcalányhoz képest nagyon kicsi.

Ez igazán illúziórombolóan hangzik. Nem utolsósorban azért mert az AV mindig is uralta a tökéletes pop művészetét...

MG: Na és? Dali egy nagy festő volt, mégis Franco kurvája Leni Riefenstahl nagy rendező, mégis Hitler szajhája. Aki az ellenkezőjét állítja hazudik. Világos, amivel zeneileg próbálkozom, mindenestre tiszteletreméltó. De természetesen mindig jönnek emberek, akik azért amit csinálom nagyon sok pénzt ajánlanak, és még ugyanazzal a lélegzetvétellel azt mondják nekem, hogyha már ilyen sok pénzt kapok egyik vagy másik dolgot megváltoztathatnám. És egészen egyszerűen elismerem, hogy néha megteszem.

Hogy a fent megfogalmazott Szajhaképnél maradjunk: Marian Gold megengedte - legalábbis egy időre - a rajongóinak, hogy néhány számot ingyenesen leöltsenek, mivel minden hónapban egy új számot tett mp3 formátumban az AV-oldalra.

MG: Valahogy mindennek tovább kell mennie. Mindenki azt mondja, hogy az mp3-ak és a kalózmásolatok a zene végét jelentik. Mit jelentsen ez? Valamikor nem lesz többé zene? Ez a legnagyobb sületlenség és képmutatás, amit csak el tudok képzelni! A játék már nem úgy fut, ahogy azt a lemezipar elképzeli. Pont az az ipar, amelynek számtalan egzisztencia és karrier szárad a lelkiismeretén. Ezek a disznók (Schweine) a művészeket évekig kifosztották, ők a felelősök sok zenész haláláért és összeomlásáért. Ha ezek a vérszívók elvesztik az állásukat nekem mindegy, felőlem mind rámehetnek.

A fájdalom és a bánat nagyon mélyen üllőnek tűnik. Miért pont az Internet? Egy tudatos ellenreakció?

MG: Pont az Interneten van meg minden lehetőség. Olyan sok embert tudsz elérni! Hogy mit kezdesz az ismertségeddel és a zenéddel az a szerencsétől függ, de minden esetre jobb út mint pecsételni járnai olyan munkaügyi hivatalokhoz mint a Sony EMI vagy WEA. Pontosan a WEA tesz tönkre minden együtttest. Csak hallgasd meg az Apoptygma Berzerk új albumát! Az már csak elüzetesített kaka. (Kacke)

Nem hiszi, hogy az mp3 áradat az oldalán üzletileg ártana, kivált, hogy ezek a számok az új 'Miracle Healing' albumon is hallhatók lesznek? Hogyan reagáltak erre a rajongók?

MG: Minden hónapban egy új AV szám; ilyen nem volt az elmúlt 20 évben!
Tulajdonképpen egy kis szenzáció, mivel legfeljebb minden 5 évben adunk ki egy új albumot. Pszichológiailag ez úgy működik, hogy minden, amire művészként vállalkozol a rajongóknak teljesen normális. A legszokatlanabb dolgokat teheted, az értékük csak akkor fog látszani, ha az emberektől újra elveszed. Csak amikor az akció a végéhez közeledett sokasodtak meg a panaszkodó hangok. Amikor aztán tényleg vége volt akkor kezdődött igazán a macskajaj. Most természetesen mindannyian az albumra várnak, ami teljesen másképp fog hangzani mint az Internetről ismert verziók, hiszen azok gyakran csak vázlatok voltak. Ez a jó ebben a médiában. Teljesen spontánul, részben nagyon éretlenül dolgozhatsz anélkül, hogy valaki is zokon venné. És már most tudom, hogy az Internet verziókat jobban fogják ünnepelni, mert azok exkluzívabbak...

Nem feltétlenül azért. Már a DS demo gyűjteményen néhány vázlatos verzió nagyobb benyomást tett, mint a kész stúdióprodukció. Még mindig azon a véleményen vagyok, hogy egy olyan dal, mint az Elegy nagy sláger lehetett volna.

MG: Könnyen lehetett volna. Egy nagyon szép dal, de nem azért készítettem, hogy sláger legyen. A zenekészítés érdekel. Elegem van ebből az egész üzleti hozzáállásból. Csak mert némelyeknek a dalaim 'üzletinek' hangzanak, mindig újra kényszerítenek, hogy slágert készítsék. De erről még soha nem volt szó az egész életemben.

Térjünk rá az elkerülhetetlen témára a '80-as évek felélesztésére' mely részeként az AV-t még mindig eladják. Ennek keretében MG május 4-én Oliver Geissens vendége a '80-as évek show-ban'.

MG: Ez kivételesen egy egész vicces dolog volt. Azt ugyan nem tudom mit hoztak ki belőle, de dalokkal szembesítettek 1984-ből, és kommentálnom kellett őket. Nagyon élveztem, mert olyan sok dologra emlékeztetett, és a bevezető meg a kérdések nem voltak buták. Szóval nem a Stefan Raab féle olcsó szemét. Ezzel együtt tudok élni, mert nem tekintem magunkat a 80-as évek együttesének, hiszen folyamatosan mostanáig zenélünk. Csak abban az időben kezdtük el. Akkor a Pink Floyd egy tipikus 60-as évek zenekar? Mindannyiunknak saját lelke van, és nem vagyunk semmilyen időközlethez kötve